

Rekruttaffæren i Aalborg vil jeg gerne skænke lidt nærmere Omtale; thi den viser med tilstrækkelig Tydelighed, at jeg og de af mine Partifæller, som udtalte sig om den militære Retsreform i 1908, havde fuldstændig Ret, naar vi gjorde gældende, at det ikke vilde nytte noget at gennemføre denne Reform, naar man ikke vilde gaa med til en Ændring af den militære Straffelov og til en Omordning eller en Afskaffelse af de særlige militære Retter. Naar man opretholder en Straffelov, der er af den Beskaffenhed som den nuværende militære Straffelov, der hjemler barbariske, raa og brutale Straffe for Forseelser, som er af meget ringe Betydning eller Udstrækning, er det indlysende, at der altid vil finde den Slags Ting Sted, som er forefaldet i Aalborg.

Det ærede Medlem fra Bælum (J. H. Jensen) sagde, at de to Rekrutter hver blev idømt to Dages mørk Arrest, det var imidlertid 5 Dages mørk Arrest, hver af dem fik, og det fik de for noget, der efter min Mening slet ikke kan lægges dem til Last. I den Haandbog eller Lærebog, som den vel kaldes, som bliver tildelt Soldaterne, faar de Anvisning paa, hvorledes de skal forholde sig. Naar flere i Forening vil klage over et eller andet, skal de vælge et Par Mand, som paa deres Vegne skal fremføre Klagen eller indgive den skriftligt, og det var det, der skete i dette Tilfælde. Der var en Sergent, som havde behandlet Mandskabet saaledes, at der var almindelig Stemning for at klage over ham. De talte sammen om det i den Deling, i hvilken Sergenten virkede, og blev enige om at vælge et Par Mænd til at forme Klagen. De gik op til Kaptajnen som deres nærmeste foresatte, saaledes som det er dem anvist, or at overbringe Klagen. Han fraraadede dem at indsende den paa Delingens Vegne, fordi han ikke mente, at der var tilstrækkelig Grund til en Fællesklage, og henviste til, at de, der mente sig forurettede, kunde klage enkeltvis. De fulgte Kaptajnens Anvisning og tog Klagen tilbage, og i Stedet derfor indsendte de Rekrutter, der ønskede at klage over Sergenten, deres Klager ved Kaptajnens Hjælp, idet denne hjalp dem med at forme Klagerne hver for sig. Derefter indsendte Kaptajnen alligevel den Klage, som han selv havde tilraadet at tage tilbage, og som derfor var taget tilbage. Og paa Grundlag deraf blev der nedsat en Krigsret, der dømte de 2 Mænd, der havde været Ordførere.

Nu forekommer det mig, at dersom man vil gaa frem paa den Maade, bliver

det aldeles umuligt at klage i Fællesskab, thi hvad er det, disse 2 Mænd er blevet dømt for? De er dømte i Henhold til de saakaldte Mytteriparagraffer, §§ 106 og 107 i den militære Straffelov. § 106 lyder saaledes: „Saadan i en Forsamling af Krigsmænd foretagne Handlinger, som ere skikkede til at opvække Oprør eller Ulydighed (§ 105), medfører, naar det efter Omstændighederne dog ikke kan antages, at slig Virkning er tilsigtet, Fængsel eller Statsfængsel eller Strafarbejde i indtil 4 Aar“. Og i § 107 hedder det: „Med samme Straf anses enhver, som paa saadan Maade klager over Besværlighed eller Mangel eller foretager anden Handling, at han har burdet kunne indse, at derved Misnøje kan udbredes i nogen Del af Krigsmagten, hvad enten saadant er tilsigtet eller ej“. De to Mænd er altsaa dømte for, at de paa Samlingsstuen, hvor Mandskabet ligger, har henvendt sig til hver enkelt og spurgt dem, om de ønskede at tiltræde Klagen eller være fri derfor. Derved har de vakt Misnøje, siger man. Det kan godt være, at de, hvis en eller anden har været mindre villig, har sagt: Synes du da ikke, at Sergentens Optræden ved den og den Lejlighed har været saadan, at den burde paatales, og at de maaske paa den Maade har agiteret for at faa Tilslutning til Klagen. Det ved jeg ikke, men det er i alt Fald hele deres Forbrydelse, og derfor idømmes de 5 Dages mørk Arrest. Det ærede Medlem fra Bælum (J. H. Jensen) takkede Forsvarsministeren, fordi han har appelleret Dommen. Det kan jeg ogsaa gaa med til, men min Tak vilde rigtignok have været adskillig varmere, hvis han var skredet ind, før Soldaterne havde afsonet de 5 Dages Arrest. Hvis de nu frikendes, ved jeg ikke, hvad den højtærede Minister vil gøre. Efter de militære Love kan der vistnok ikke tilkendes dem nogen Erstatning, men vil han fremsætte Forslag om en saadan, antager jeg rigtignok, at den vil blive bevilget.

Saa kommer jeg til Kaptajnens Stilling: Den forekommer mig i høj Grad mærkelig. Naar man henviser dem, der ønsker at klage, til deres nærmeste overordnede, er det vel, for at han kan have Lejlighed til at give dem Raad og vejlede dem, men ikke for at han skal søge at finde et Baghold, hvori den vedkommende Klager kan dumpe ned. Det forekommer mig imidlertid, at Kaptajnens Handlemaade i dette Tilfælde har været en saadan. Han faar først Klagerne til at gaa tilbage til deres Kammerater og forhandle med dem